

ЈОВАН Б. КЕКОВИЋ

**ПОРИЈЕКЛО И РОДОСЛОВ
КЕКОВИЋА ИЗ ЗАГАРАЧА**

ПРЕДГОВОР

На писање овог родослова одлучио сам се да би се сачувало од заборава наше поријекло и учешће наших предака у одређећим историјским догађајима. Користио сам оно што сам знао, што имам већ записано, оно шот сам чуо од још живих рођака и оно о чему постоје материјални докази.

Од ране младости, још као дијете, волио сам да слушам приче о личностима и догађајима. Саво Мајов у 85. години живота каже да таквих сједника кас итo су бши код мог оца Благод Бусјанова није било: Мајо — официр, Анто — барјактар, Никола Симов — официр марковински, његов брат Милош, Саво Мирков — официр предишки и други рођаци пријатељи и комшије. Од свих њих само Маја нијесам запамтио, а остале сам имао прилике да по читаву ноћ слушам како причају.

Многе чињенице о нашем поријеклу, догађајима и личностима које је знао Ђурица Зеков сазнао сам посредно, преко његовог сина Петра, о Мајовим сазнањима преко његовог сина Сава, а непосредно сам слушао приче и разговарао са Лазаром Богдановим — унуком Марка Кекова, АнтоМ Мићуновим, Спасојем Крстовим, Мијајлом Новичиним, Божићем Перовим, Марком Јоксимовим, Ђуром Ристовим, наравно са оцем Благодом и дједом Бусјаном, као и са више других рођака. Доста сам чуо и запамтио из непосредних разговора са више Раичевића, комшија и сродника Кековића, посебно са Лазаром Андријиним и Митром Јовановим, као и са Марковљанима Николом и Милошем Симовим Перутовићима, Живком Миловим Вујовићем и многим другим комшијама.

Непосредно сам разговарао са учитељем Душаном Велимировићем, који се бавио истраживањима о поријеклу и животу Загарчана, а више пута сам разговарао са професором Милованом Пејовићем, који је био прикупио знатну грађу о поријеклу и родослову Загарчана.

Насеље у Горњем Загарачу датира и прије доласка Турака у ове крајеве. Међутим, ни у истраживањима историчара, ни у предању нема података о тадашњим становницима. Вјероватно су се појединци и нека братства повукла у ове крајеве испред Турака, послије чега је и Једношко поље остало ненасељено до краја 17. вијека. О томе најбоље свједоче стихови краља Николе у Загарачком

колу: „Мићуновић најпрви је низ Једноше најавио...” а он је, као и Кеко, живио крајем 17. и у првој половини 18. вијека.

Према резултатима истраживача, и предању, половином 15. вијека овдје у живјели Дубинићи — Јовановићи, Пиљеновићи — Васиљевићи и Ивановићи и Кадије — Ђуришићи. Према предању било је овдје још братстава која су или раније иселила у друге крајеве или изумрла.

Другом половином 15. вијека овдје, по предању преношеном с кољена на кољено, из Херцеговине, из Чараћа код Гацка, бјежећи испред Турака долазе Мустро и Ђуричко (по М. Гл. Шћепановићу Ђуричков отац Ђурашин), а из Братоножића Радман. Од њих су настала братства Мустеровићи, Ђуричковићи и Радмановићи, која су се касније дијелила на више братстава.

Дакле, Мустро је доселио из Чараћа код Гацка. Прво се населио у Цуцама а затим на јужним падинама Гарча, у другој половини 15. вијека. Предање каже да је Вукајло био унук Мустров, а за сина се претпостављало да му је дао име Иван, по Ивану Црнојевићу у чију се земљу доселио.

Потомство Мустрово се развило у више братстава, од којих су данас Кековићи, Раичевићи, Грујичићи, Радоњићи, Марковићи, Стојановићи, Лакићевићи, Тодороеићи и Јововићи. Према предању, од Петра Матијашева или Ђикана Петрова су Шушкавчевићи у Зети код Подгорице и Ђукановићи у Бијелој код Шавника. Има још братстава у Црној Гори, која по предању потичу од Мустеровића, али се зна да нијесу од Кека, изузев ових који су унијети у овај родослов. Кековићи из Братоножића немају никакве везе са Кековићима из Загарача.

Не стоје чињенице које је о Мустеровићима изнио М. Гл. Шћепановић у књизи „Загарач и Загарчани 17 18, 19, и 20. вијека”. Немам намјеру да спорим да је Херцег Шћепан 1441 године био у посјети Стефану Црнојевићу и да му је оставио два војника „на служби у тврђави у Загарачу”. Мора се, међутим, оспорити тврдња да је један од њих Мустеров — Мустров предак, јер је Мустро по свим подацима и предањима досели у Горњи Загарач а нико га ту није оставио. М. Гл. Шћепановић, у наведеној књизи, Мустеровиће дијели на Мустеровиће и Мијогоштане, по мјесту становања — географски су појмови село Миојгост и село Мустеровпћи. У тој подјели он из Мустеровића изоставља Лакићевиће, који су по поријеклу Мустеровићи и најближи сродници Тодоровићима, а погрешно у Мустеровиће по поријеклу убраја Васиљевиће. По поријеклу Мустеровиће:

Кековиће и Раичевиће, који живе у селу Мијогосту, и Јововиће који су у Једношко поље преселили приближно кад и Радомановићи и Дубинићи, погрешно по поријеклу издваја у Мијогоштане, а исто тако погрешно у исти род убраја Ђуришиће.

Не улазећи у то кад се које бртсатство одвајало од Мустеровића, тврдим да директни преци Кековића нијесу Мустер и Вукосав, како у наведеној књизи М.Гл. Шћепановић, него Мустро и његов унук Вукајло. Наш родослов од Мустра је: Мустри, Иван, Вукајло, Петар, Драгиша, Матијаш, Петар Ђикан и Кеко, од којег потичу Кековић из Загарача. Овај родослов је знала већина старих Кековића, а по неколико пута сам га чуо од Раичевића, који су уз Јововиће, најближи сродници Кековића; Лазара Андријина, Митра Јованова, Новице и Божа Спасојева, Спасоја Благодина и других. Овакав родослов Мустеровића је приказан и у материјалу који је у својим истраживањима прикупио професор Милован Пејовић.

Родослов је подијељен на синове Кекове, а затим родослов синова Кекових на огранке по унуцима кековим, за сваког сина Кековог посебно.

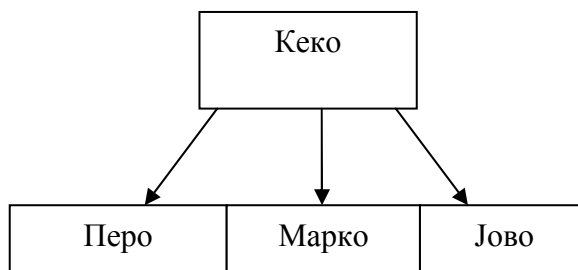
Родослов је састављен хронолошки од најстаријег према млађим, гдје сам тих податка могао доћи Синови Кекови су поређани а по том принципу, а ако је то у даљем њиховом родослову поремећено – то није намјерно урађено.

Код имена родослов није настављен, треба схватити да: “Није имамо мушких потомака”, “Није жењен” или “Умро млад”. Наравно то важи само за лица која нису жива.

Родослов обухвата лица рођена до краја 1991. године, а оне који ће касније, онај ко буде посједовао овај родослов, сам ће га наставити за свој огранак или братство.

Дужан сам да се извиним нашим бабама, мајкама супругама, одицама, кћерима и унукама што сам се држао само родослова мушкараца. Желио сам и требало би, да урадим родослов и по женској линији, али нијесам могао прикупити ни половину података женске особе, било да су удате за Кековић, или да су одиве Кековића, па нека онај ко хоће за свој ужи огранак направи родослов по женској линији као прилог овоме.

РОДОСЛОВ КЕКА ЋИКАНОВА

Кеко је девети пџс — кољено од Мустра и од њега су Кековићи из Загарача. Живио је крајем 17. и почетком 18. вијека. Жена му је била Росна, кћерка бана Милоњића са Велестова.

Крајем 17 вијека је живио поред садашње цесте, изграђене почетком 20. вијека, у присоју Гарча, гдје и сада у Кековим зградама постоји Кеково кућиште. Ту је, кад су харачлије дошле да купе харач, убио харачлију Јурка и успио да побјегне уз присоје Гарча. Причу стогодишњака Лазара Андријина Раичевића „О Кеку“ прије скоро 40 година забиљежио је академик др М. Б. Пешикан (Српски дијалектолошки зборник књига XV, стр. 215). Преносим ту причу у цјелини.

Ќ Кеку

Прије Бадњѐ вѐчери оди́ли Тѳурци да кѳпѐ арѳч. Међу нѳма онѳудијен није бѳло потурчењѳка. Није се ни арѳч дѳвѳ, нѳк- ако су што Тѳурци на сѳл-ѳтѳли.

Једнѳм крѳнѳли Тѳурци ѳ-Спѳжа — арѳчлије — покѳпѳли арѳч уза Загѳраче залѳгоровѳли на Ўба. 3- Бѳшин - Ўбла пѳђ-арѳчлије да кѳпѐ арѳч проз Гѳрњѐ Загѳраче. Нѳчесови дѳђи (Тѳурци) пот -присоје ѳд Гѳрча кот-кѳћѳ Кековѳ.

Кѳко имѳ двѳ сѳна, мѳли су бѳли — и жѳну Рѳсну, бѳла је ж-ђетѳтом тадѳ. Кѳко је бѳо сиромѳх — ни-имѳ ниѳкад ништа. Што ј -имѳ жѳвѳ одбѳјо ѳз Гѳрѳч, а у кѳћу ни-имѳ ништа што је ваљѳло без један бакрѳч (котѳ).

Нѳчесов Тѳурѳин шго су га звѳли Јѳрко ѳзм-онѳ бакрѳч да га нѳсѳ мѳест- арѳч а. Кѳко скѳчи да ѳтмѳ бакрѳч, помѳчѳ се — Јѳрко нѳ -једну стрѳну а Кѳко на дрѳгѳ. Кѳко кад ви́дѳ е тѳ

м-отѣт Тѹрци онѣ бакрѣч, извѣди жѹтарицу [малу пушку] изѣ пѣса, огѣнь! — Јѹрку посрѣд трбѹха, да му није ни пѣтом мѣкѣ. Отолѣн скѣчи и побјѣжи ѹз Гѣрѣч, а Тѹрци за њѣм. И бѣгами га не стѣгнѹ.

Врѣни се нѣзѣд, зѣжди му кѹћу, зарѣби му сѣнове и Рѣснѹ и повѣди на Бѣшѣн Ўба. Онѣ ѣѣца су бѣла мѣла, нијесѹ жнѣла ништа о тѣмѣ а Рѣсна се узмѹчѣла, ма није помѣгѣло ништа. Међѹ тијем арѣчлѣјѣма бѣо и нечесов пѣбратим Кѣкѣв. Кад је мрѣкло и ѹзѣли Тѹрци да вечерѣјѹ, овѣ пѣбратим Кѣкѣв се примѣкни код Рѣсне пѣ је пѣтѣ да не чѹјѣ нико:

— Би ли ти мѣло бѣло побјѣћ, јѣдна?

— Бѣ да је вѣјдѣ, бѣгоми.

На пољѣну од Бѣшѣн Ўбла бѣли су повѣзѣни кѣњи тѹрскѣ и дѣта ѣм вечерѣ. Он је наѹчи да пѣћѣ и да се провѹкѹјѣ испот-кѣњѣ док изѣдѣ нѣ-ни крѣј пољѣнѣ, а он ѣ-ѣтѣс да вѣдѣ кѣње и онѣмо да је пребѣчѣ пре-ѣбѣра. Тѣко ѣни бѣгоми и учѣнѣ и ѣна побјѣжѣ. Није смѣла одѣт пѹтом да је не срѣтѹ Тѹрци, нѣ пѣћѣ осѣјем и дѣћѣ на кѹћѣште. Не знѣла што ѣе чѣнѣт — кѹћѣ-изгорѣла, зѣ Кѣка није знѣла је ли погѣнуо, а ѣѣц-остѣла ѹ Тѹрке, пѣ закѹкѣла нѣ нѣ кѹћѣште. Кад ј-ѣна закѹкѣла зѣзѣви је Кѣко ижна-кѹћѣ, из оногѣ прѣсоја:

— Немѣ кѹкѣт, немѣ, нѣ ѣјде к мѣн-овѣмо.

Отолѣ су побјѣгли ко-Црѣкѣвѣцѣ, тѣмо нѣћѣ — сѣд м-ѣскочи из ѹма — ѣ у Крѣвошѣје и тѣмо се настѣнили. И данѣс се зовѹ Кѣкѣва Кѹћѣшта у Крѣвошѣје ѣе ѣм је бѣла кѹћѣ. А овѣ двѣ сѣна су ѣм Тѹрци повѣли у Малесѣјѹ и тѣмо ѣх потѹрчѣли. Нѣ прѣскочѣх: ѣни су тѣмо стојѣли двѣнѣјес гѣдѣнѣ, пѣ се јѣпѣт врѣтѣли.

(Горѣни Загарѣч, Миогост)

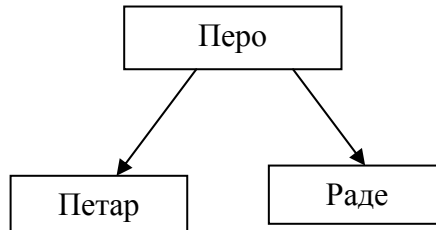
Вјерѣватно је Кеков поврѣтак бѣо послѣје истраге потѹрица. Прѣтпостављѣ се да није поправљѣо старѹ кућѹ него направѣо другѹ у близѣни Црѣкѣвинског обѣра, садашнѣ зградѣ Зекови- ѣа, јер се поуздано зна да су му ту живјѣли сѣнови и да му се одѣтле удавала кѣерка Томна.

Кекове прѣва двѣ сѣна Турци су потурчѣли и населили у Враку код Скадра. Бѣли су агѣ. Јѣдан од ѣнх није имао дѣце па је тражио од Кековиѣа да му неко пошѣлѣ мушко дѣјѣте да наслѣјѣди ѣегово богатство, али нико није хтѣо дѣти дѣјѣте. Потомци другог Кековог сѣна нијесѹ успостављѣали вѣзу са рођѣцима. Вјерѣватно су албанизѣрани. Због тога у овом родословѹ о ова двѣ Кекова сѣна не може битѣ више рѣјѣчи.

Кекови сѣнови Перо, Марко и Јово и кѣерка Томна су вјерѣватно рођѣни у избјѣглиштѹ у Крѣвошѣјама. О животѹ

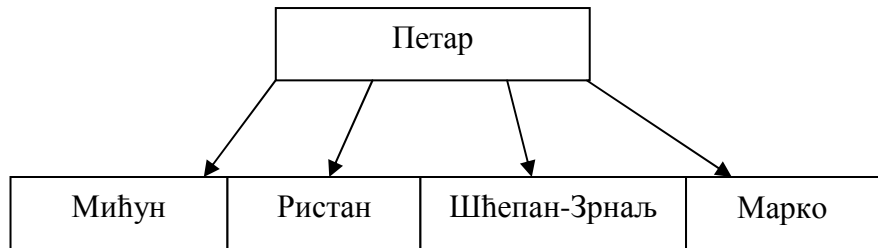
Кекових синова и њихових потомака се највише зна из предања која су преносили стари Кековићи и комшије Раичевићи и Марковљани.

РОДОСЛОВ ПЕРА КЕКОВА

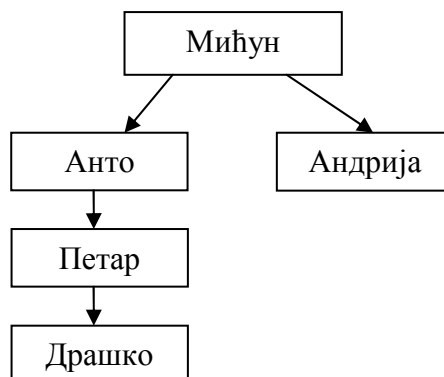
Перо је био најстарији Кеков син. Цијењен је био као изузетно храбар и паметан човјек. Млад је почео да иде у чете и хајдучију, а убрзо је почео и сам да прикупља и води чете. Погинуо је врло млад.

РОДОСЛОВ ПЕТРА ПЕРОВА

Петар је био изузетно храбар, познат као велики јунак и врло паметан човјек. Био је члан „Кулука“ — висок положај у тадашњој управној власти.

РОДОСЛОВ МИЋУНА ПЕТРОВА

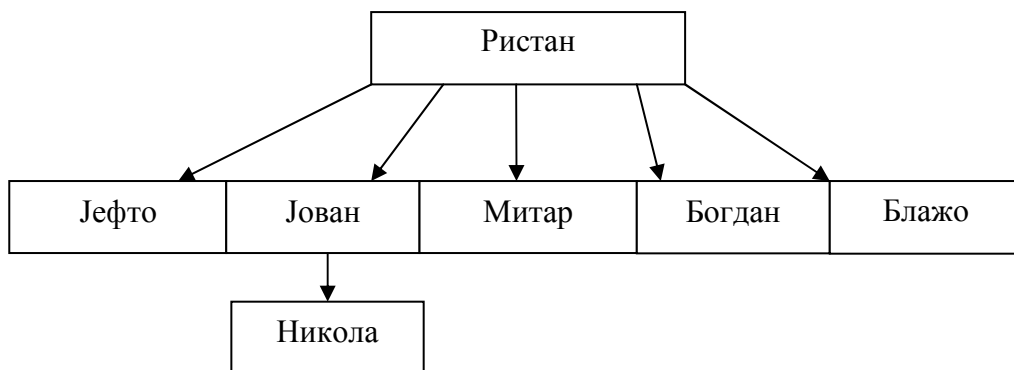

Мићун је био велики јунак и тан. Био је стотинаш па барјактар. У I Омер-пашиној војни 1852/53, у битки на Граховцу 1858. и другој Омер-пашиној војни 1862. године, био је барјактар и предводио Кековиће и Горњозагарчане из битке у битку, из јуриша у јуриш. У Херцеговачком устанку је као добровољац пошао у Јајосхе Пека Павловића. Погинуо је као јајошки стотинаш на Крсцу у Пиви.

Анто је након стицања пунољетности био барјактар Горњо- загарачке чете. Био је врло храбар и добар човјек. Позван је био са једном четом црногорских барјактара и официра на обуку црногорског кадра на Обилића пољани у Цетињу. Командир кадра је био Петар Мартиновић, који је, по угледу на српске официре, почео да бије питомце - војнике. Када је једног дана вршећи смотру дошао до Анта, ударио га је руком у раме и викнуо: „Исправи се магарче!“ Анто га је тако снажно ударио по глави да је командир пао као покошен.

Био је одмах осуђен на стријељање, а књаз Никола својим потписом потврдио пресуду. На интервенцију војводе Петра Вукотића, таста књаза Николе, Анто је, вјероватно због мира у кући и држави, био ослобођен, а књаз Никола у војни закон унио одредбу да се официр војнику не смије примаћи ближе од три корака, како не може дохватити да га удари. Једном пригодом, историчар Пуниша Радуловић је рекао: „...у братству Кековића, гдје је рођен Анто Мићунов, који је у црногорски закон унио што у њему било није: да се војник ударит не смије-“ Био је барјактар Горњозагарачке чете у првом балканском и првом свјетском рату и јуначки предводио чету у свим биткама и јуришима. Био је присталица уједињења Црне Горе и Србије послије прг свјетског рата.

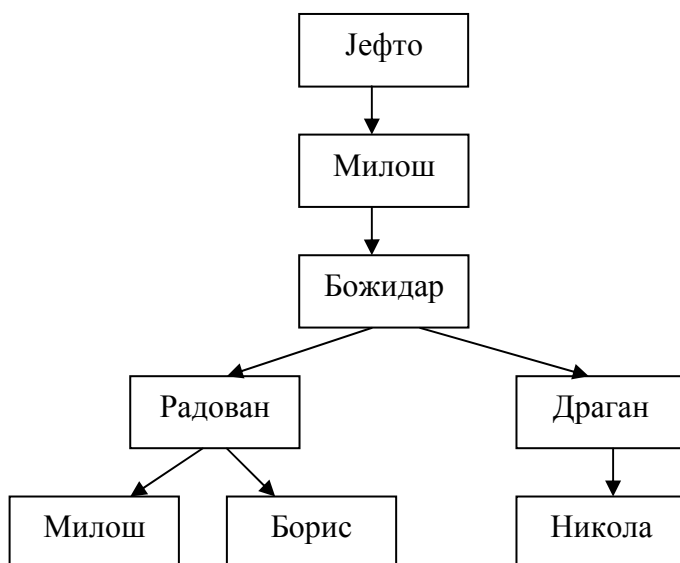
РОДОСЛОВ РИСТАНА ПЕТРОВА

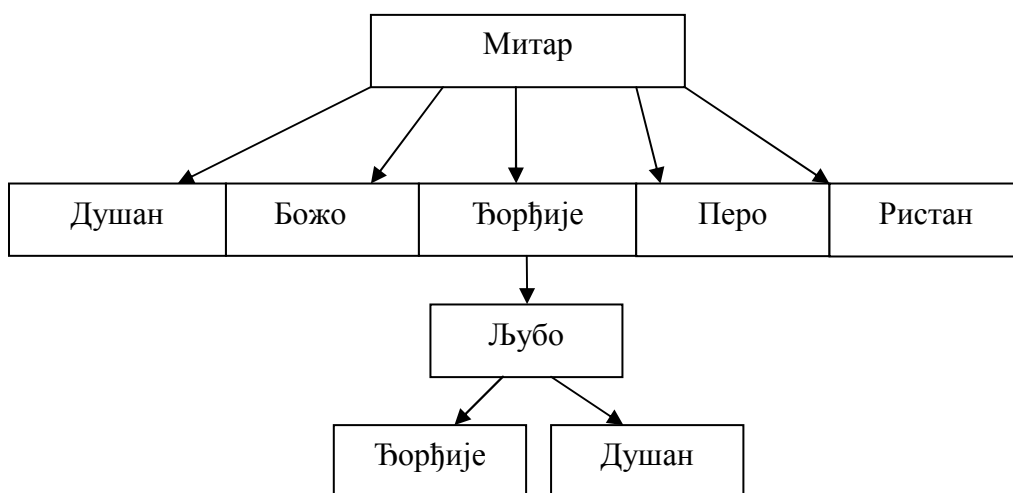

Ристан је биобарјактар Горњозагарачке чете од погибије његовог брата Мићуна, док Мићунов син Анто није постао пунољетан и преузео барјактарство. Био је барјактар у ослободилачком рату 1876 — 1878. годне и показао се као изузетно храбар и вјешт барјактар и ратник.

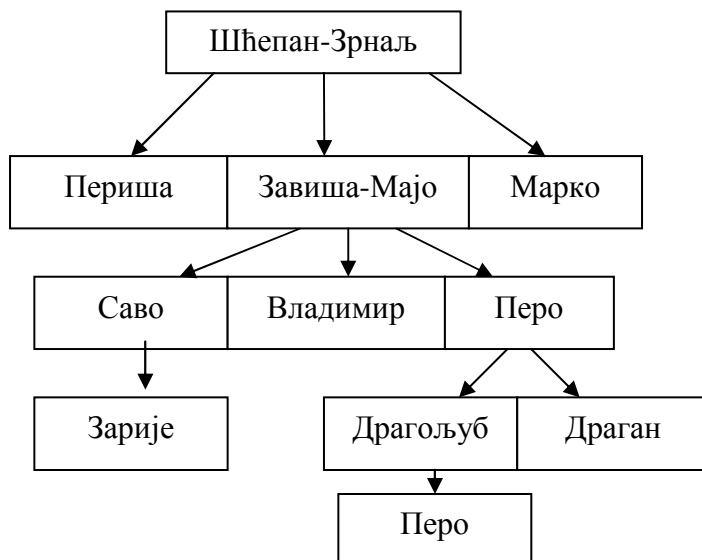
РОДОСЛОВ ЈЕФТА РИСТАНОВА

РОДОСЛОВ МИТРА РИСТАНОВА

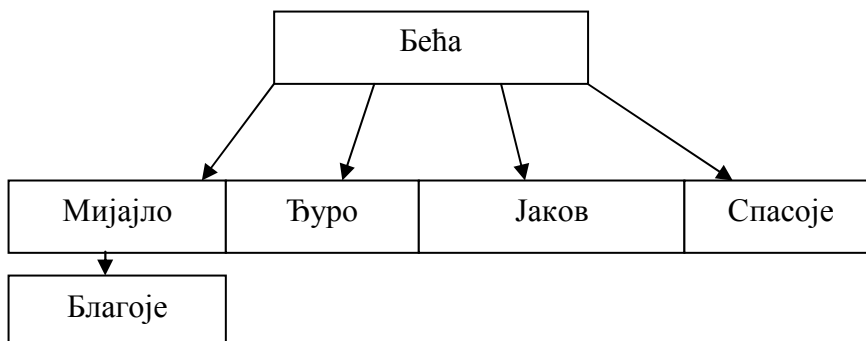
РОДОСЛОВ ШЋЕПАНА-ЗРНАЉА ПЕТРОВА

Завиша-Мајо је био официр али није био командир Горњозагарачке чете. У првом балканском рату, <на Тарабошу, био је командир комбиноване чете, по два војника из сваког вода Команско-загарачког багаљона, која је ишла прва на жицу и омогућивала пролаз и напредовање батаљона, гдје је показао изузетну храброст и вјештину.

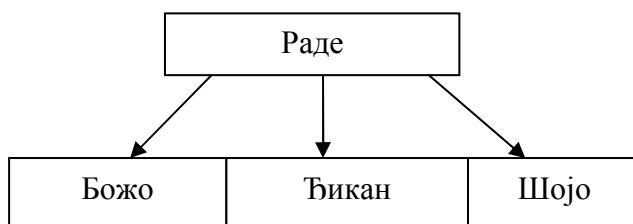
Владимир и Перо Мајови били су учесници народноослободилачке борбе и изашли из рата као официри и угледни командири чета. Перов командант батаљона, др Алекса-Леко Мирановић, причао је о Перу, као о чуду од јунаштва и најбољем командиру којег је икада срио.

РОДОСЛОВ БЕЋЕ ПЕТРОВА

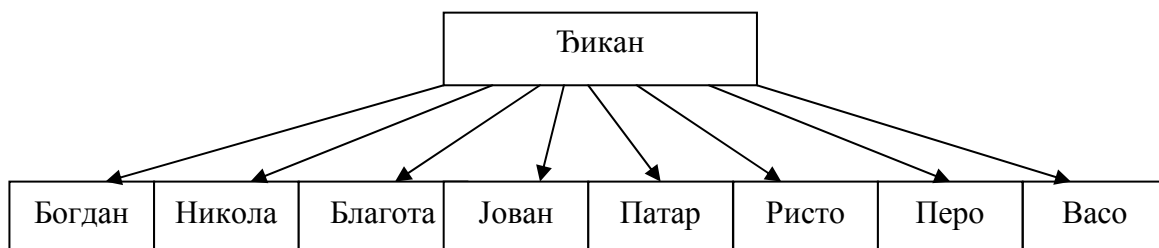
Благоје Мијајлов је био барјактар даниловградских устаника на Брановици у јулу 1941. године и својим јуначким држањем оправдао повјерење које су му Даниловграђани указали.

РОДОСЛОВ РАДА ПЕРОВА

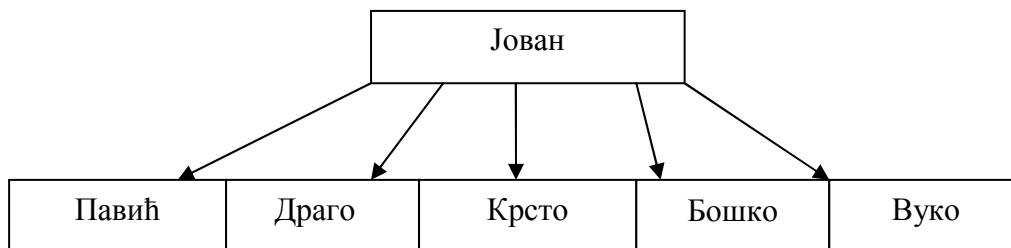
Раде је био храбар, одважан и врло пријек човјек. Божо Радев је због крви са пет синова преселио у Луково код Никшића, а одатле опет због крви у Србију. Његови синови су се по оцу прозвали Божовићи, а по некима по дједу Радовићи - у Кладову. Других података о њима нема, па у овом родослову о њима не може више бити ријечи.

РОДОСЛОВ ЂИКАНА РАДЕВА

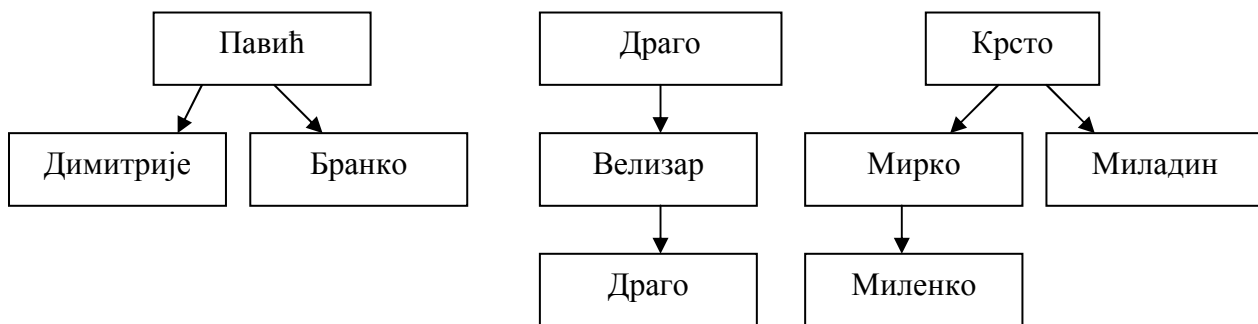
Ђикан је био врло угледан и храбар човјек. Истицао се у бојевима са Турцима и био међу најбољим јунацима. Посебно се истакао у битки на Граховцу 1858. године. Марко Вујачић у књизи „Знаменити црногорски Јунаци“, наводи да је књаз Данило, послвије ове битке, уз све похвале за јунаштво, Загарчанима дао два сребрна ханџара, један попу Матијашу Велимировићу, "а други даде Ђикану Радеву Кековићу, који је на Граховцу посјекао 14 глава".

РОДОСЛОВ ЈОВАНА ЂИКАНОВА

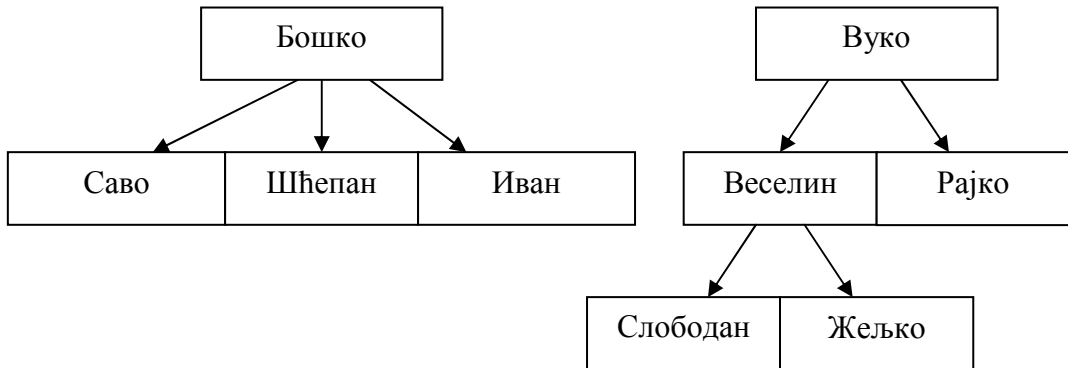
Јован је био водник првог вода и замјеник официра - командира Горњозагарачке чете. Поред тога што је био велики јунак био је и врло паметан па је био и главни кмет Горњег Загарача. У првом балканском рату, на Скадру, био је водник Кековића - први вод, а у другом балканском рату био је водник комбинованог вода све до своје погибије.

РОДОСЛОВ ПАВИЋА, ДРАГА И КРСТА ЈОВАНОВА

Поп Павић је био цијењен као јунак. Познат је по комитовању за вријеме аустроугарске окупације и присаједињења Црне Горе Србији и по организовању националног покрета у Загарачу почетком 1942. године.

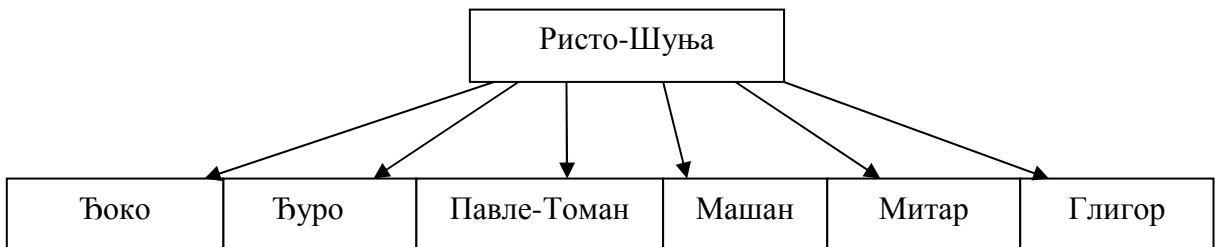
РОДОСЛОВ БОШКА И ВУКА ЈОВАНОВА

Шћепан Бошков је познат као један од организатора устанка против окупатора 1941. године, Саво и Иван су својим јунаштвом и способностима, оба су погинули, били израсли у угледне официре и руководиоце Народноослободилачке војске - Саво замјеник комесара батаљона а Иван начелник штаба бригаде.

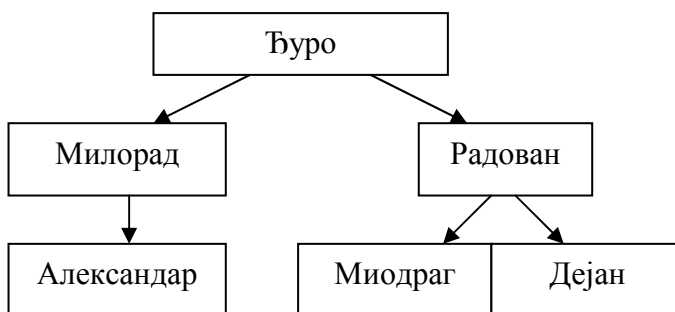
Вуко Јованов је био први командир партизанске Горњозагарачке чете 1941. године. Почетком 1942. године, када је организован национални покрет у Загарачу, био је први командир националине Горњозагарачке чете, све до своје погибије. Био је изузетно храбар и ауторитативан командир.

РОДОСЛОВ РИСТА –ШУЊЕ ЋИКАНОВА

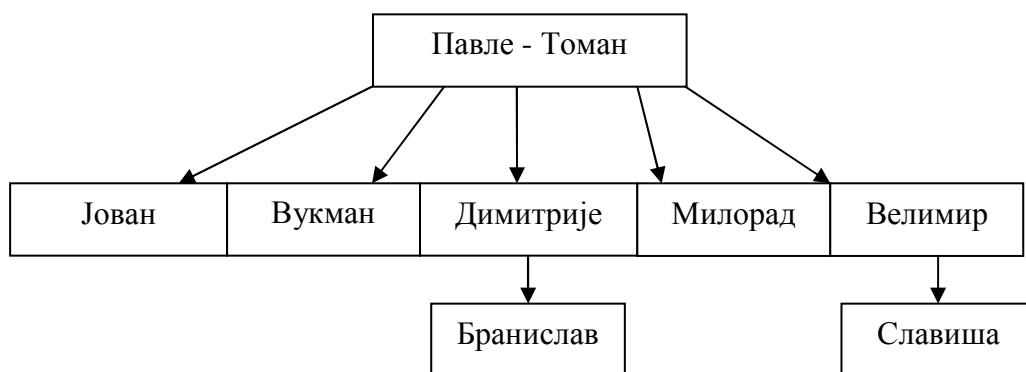

Ђоко је као економски емигрант давно одселио у Америку и тамо формирао своју породицу. Зна се да је имао два сина Риста и Ђорђа, а њихов даљи родослов није познат.

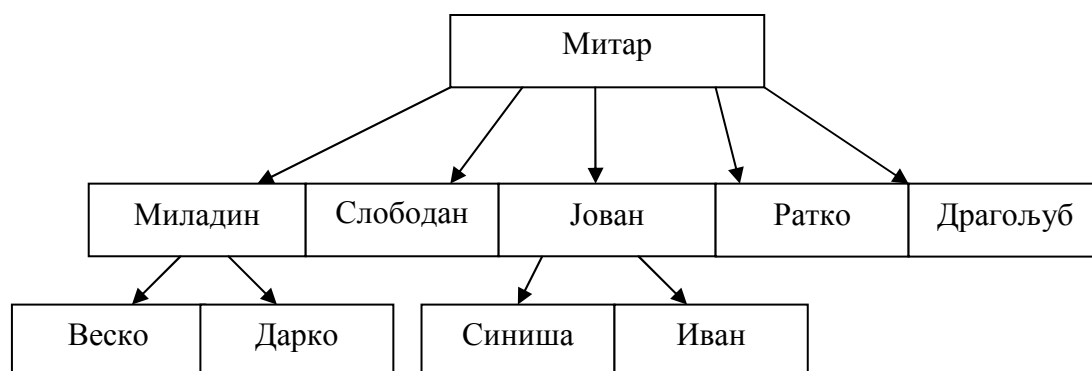
РОДОСЛОВ ЂУРА ШУЊИНА

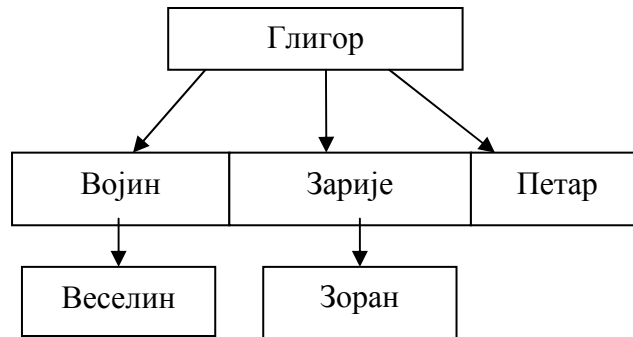
РОДОСЛОВ ПАВЛА-ТОМАНА ШУЊИНА

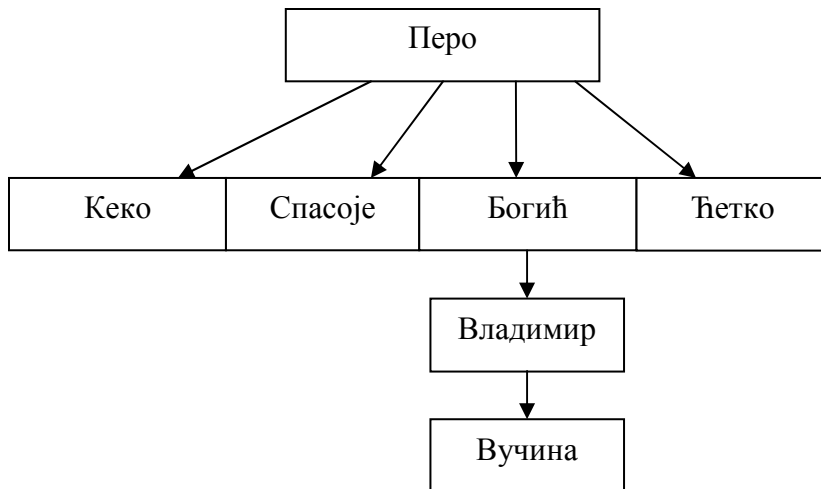
РОДОСЛОВ МИТРА ШУЊИНА

РОДОСЛОВ ГЛИГОРА ШУЊИНА

РОДОСЛОВ ПЕРА ЋИКАНОВА

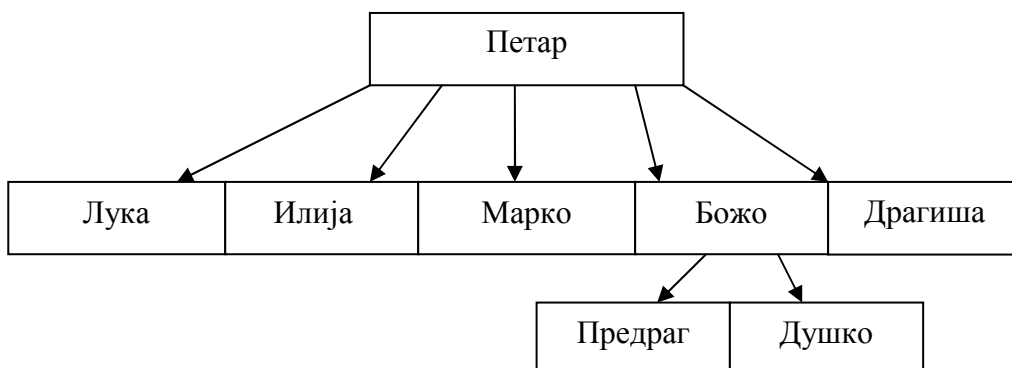

Перо је био врло храбар и паметан човјек. Након погибије водника Јована Ћиканова он је постао водник вода Кековића и то је био у првом свјетском рату.

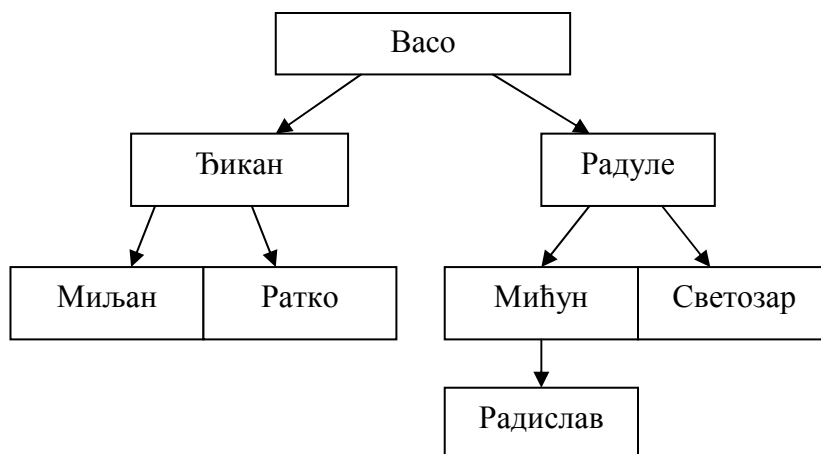
Кеко Перов је рано пошао у Румунију и зна се само да није оставио порода.

Богић Перов је био познаг као врло храбар и отресит комита за вријеме аустроугарске окупације и присаједињења Црне Горе Србији.

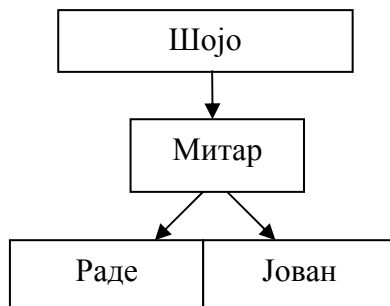
РОДОСЛОВ ПЕТРА ЂИКАНОВА

РОДОСЛОВ ВАСА ЂИКАНОВА

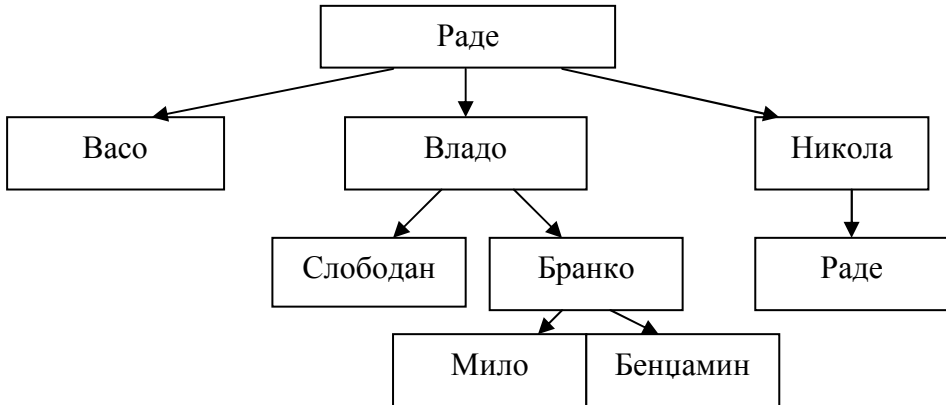
РОДОСЛОВ ШОЈА РАДЕВА

Један син Шојов је пошао са Србију, у Смедерево, а други је млад погинуо у Подгорици.

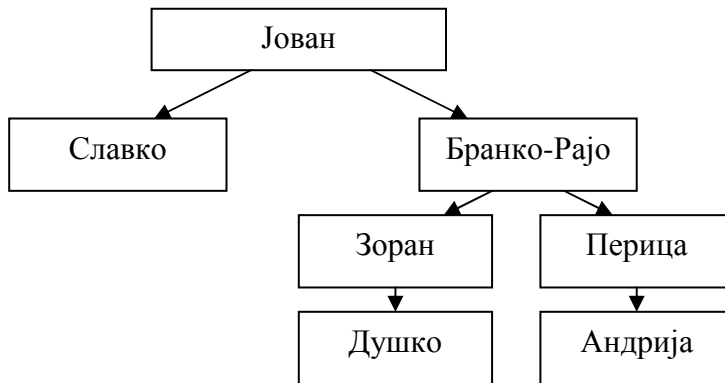

РОДОСЛОВ РАДА МИТРОВА

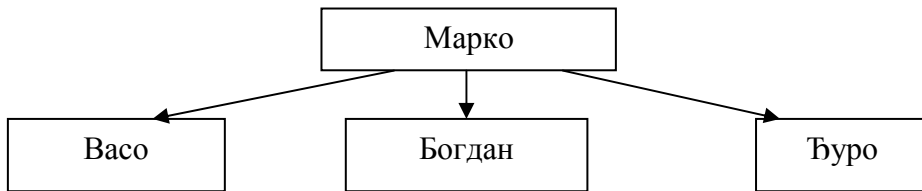

Васо и Владо Радеви се налазе у Аустралији. Тамо су отишли из ратног логора у Италији у другом свјетском рату. Тамо су и формирали своје породице

РОДОСЛОВ ЈОВАНА МИТРОВА

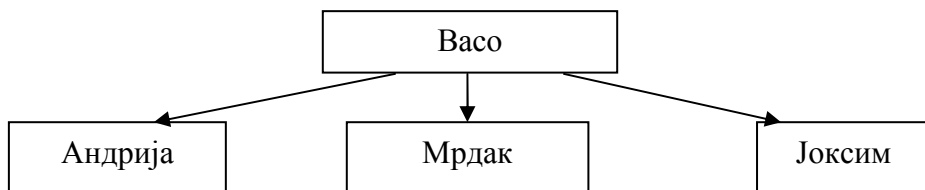

РОДОСЛОВ МАРКА КЕКОВА

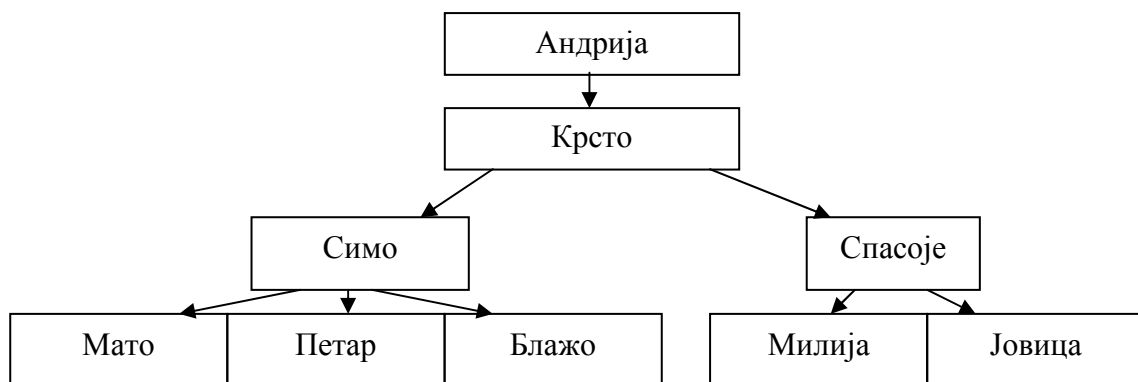
Марко је средњи Кеков син. Био је врло развијен, храбар, пријек и осветољубив. Ишао је често у чете и хајдучију. Те чете нијесу нападале и пљачкале само Турке, већ неријетко и хришћне, посебно ако су те чете биле у крвној завади са појединим братствима и племенима. Стари истраживач, Душан Велимировић, сматрао је да је у своје вријеме Марко био најхрабрији Загарчанин. Вјероватно се то мислило због тога што је често ишао у чете и освете и сијао смрт око себе. Причао ми је његов унук, Лазар Богданов, кад је Марко као врло стар умирао, у исповиједи пред смрт, која је тада по вјерским обредима била уобичајена, рекао да је убио доста Турака, али и 15 хришћана и кума који га је крстио шеснајестог. Зна се да је кума убио да би осветио једног ближег рођака, Раичевић, а да је кум, кад га је Марко лијевом руком хватао за грло и мач му сручио у утробу, у самртном ропцу зграбио Марка зубима за палац лијеве руке и потпуно га откинуо. Дуго је живјела и прича да су њиме спушке буле плашиле дјецу.

РОДОСЛОВ ВАСА МАРКОВА

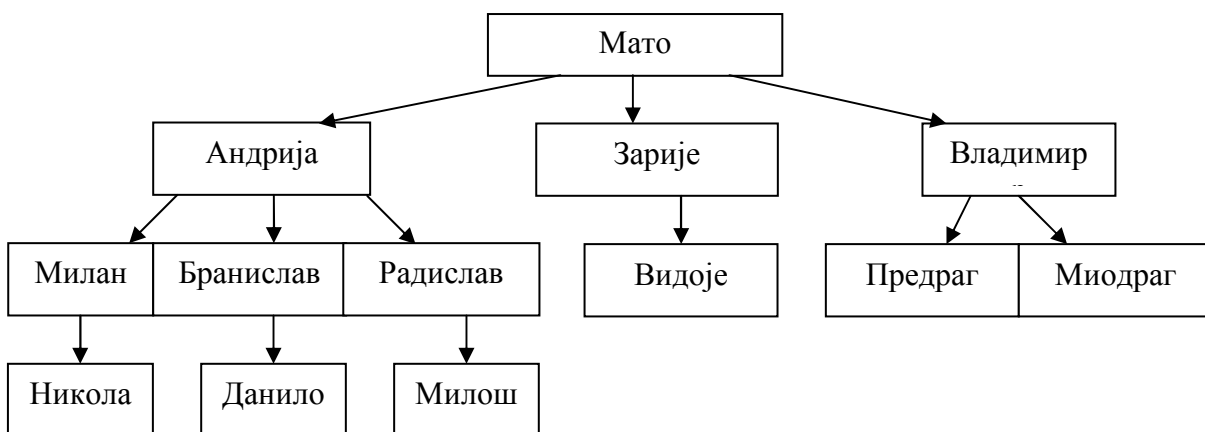
Васо је био познат као одлучан човјек и добар јунак.

РОДОСЛОВ АНДРИЈЕ ВАСОВА

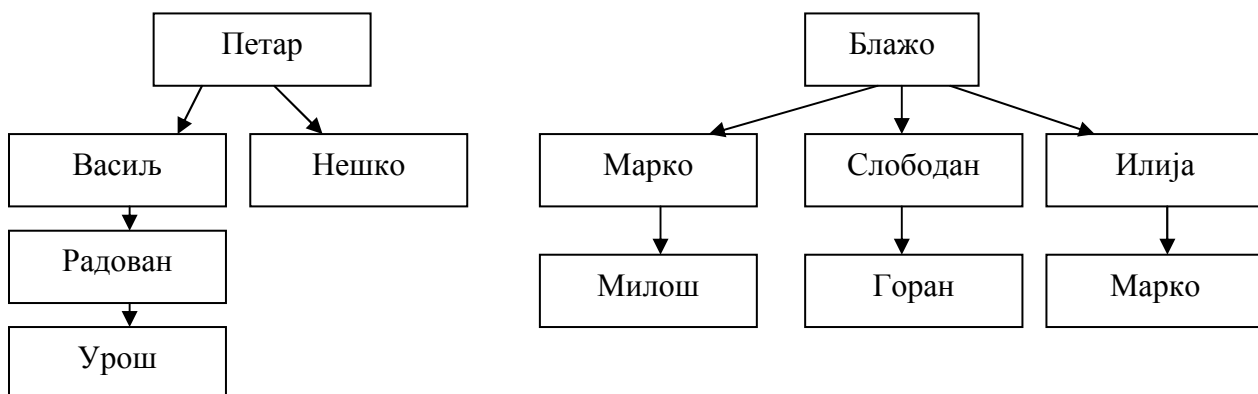

Крсто је био врло храбар, угледани паметан човјек и био је цињен међу братственицима и комшијама.

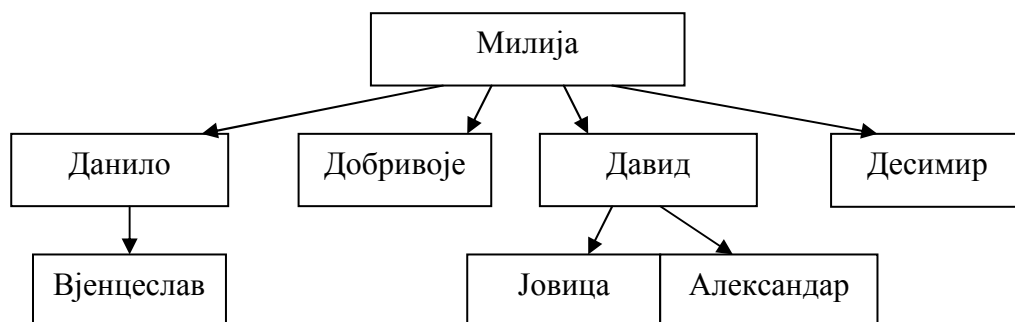
РОДОСЛОВ МАТА СИМОВА

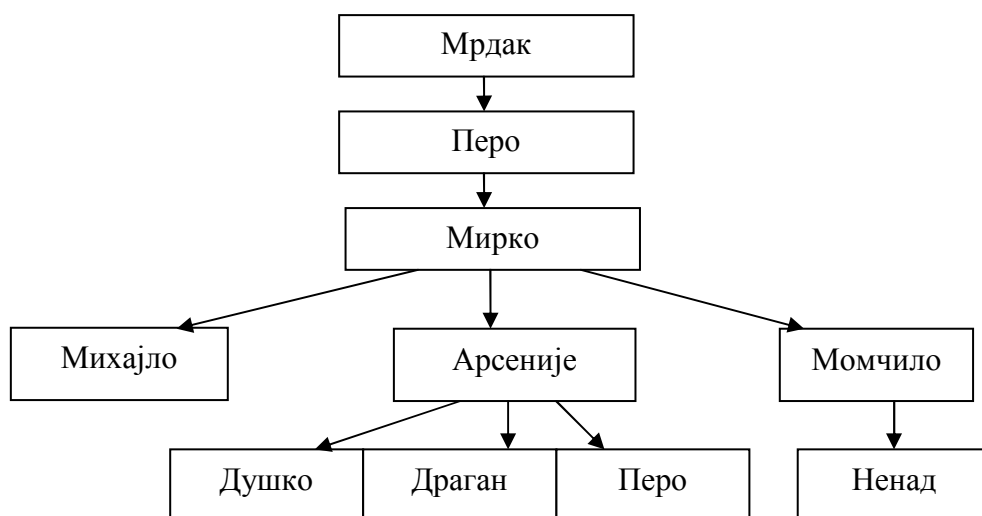
РОДОСЛОВ ПЕТРА И БЛАЖА СИМОВА

РОДОСЛОВ МИЛИЈЕ СПАСОЈЕВА

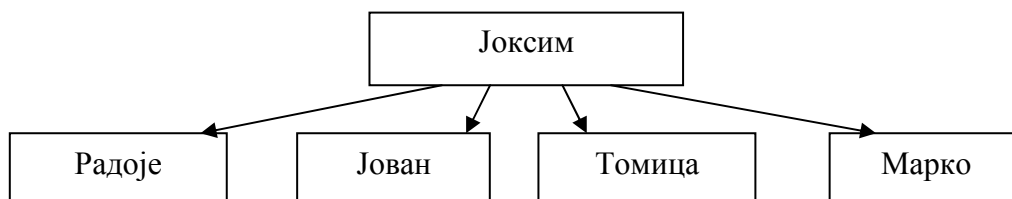

РОДОСЛОВ МРДАКА ВАСОВА

Перо је био врло храбар, паметан и угледан човјек.

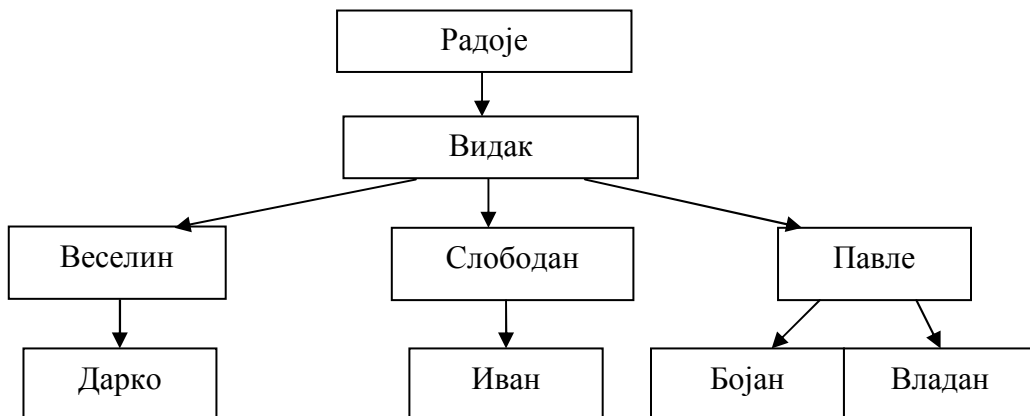
РОДОСЛОВ ЈОКСИМА ВАСОВА

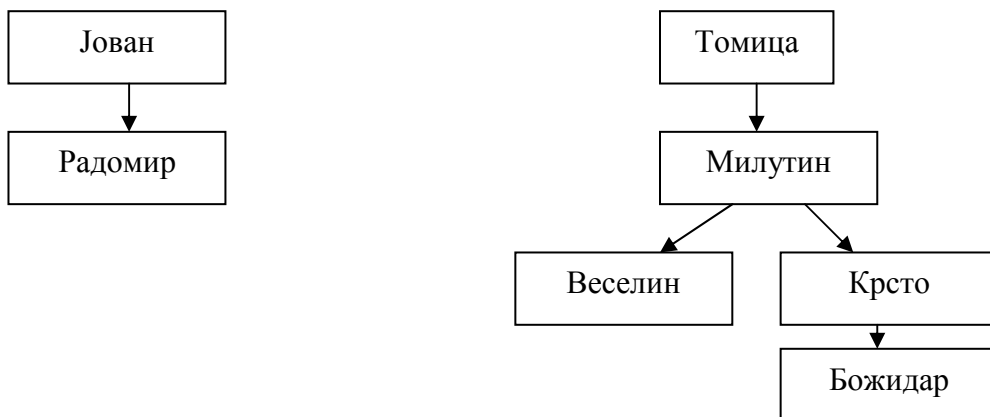
Јоксим Васов је био врло храбар. Према предању које су преносила лица иаведена у уводу овог родослова, једног заробљеног турског официра питали - зна ли ко је, у битки на Граховцу 1858. године, на његовом сектору, гдје су нападали Загарчани, први ускочио у Турке и посјекао Турчина. Одговорио

је: „Један мали, црни са једним кривим ножем“. То је по ријечима Ђурице Зекова, водника, био Јоксим Васов.

РОДОСЛОВ РАДОЈА ЈОКСИМОВА

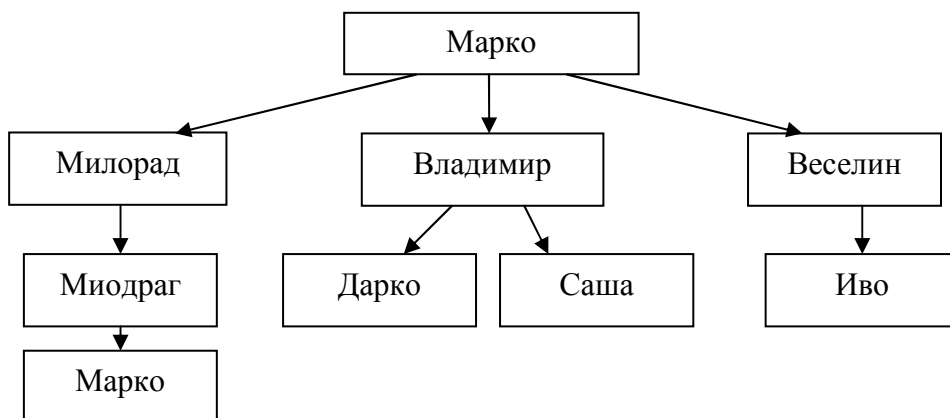

РОДОСЛОВ ЈОВАНА И ТОМИЦЕ ЈОКСИМОВА

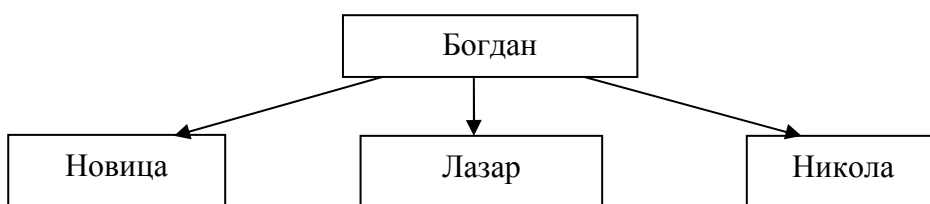

Радомир Јоваиов је до своје погибије био командир тенковске чете на Трсту 1945. године. Истицао се храброшћу и одлучношћу у вођењу јединице у јурише.

РОДОСЛОВ МАРКА ЈОКСИМОВА

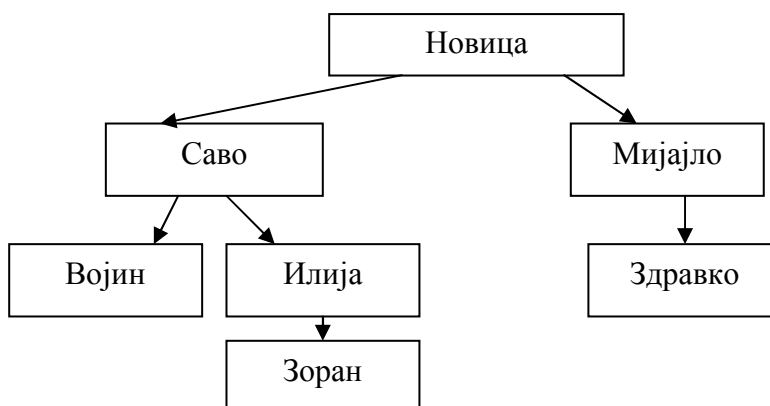

РОДОСЛОВ БОГДАНА МАРКОВА

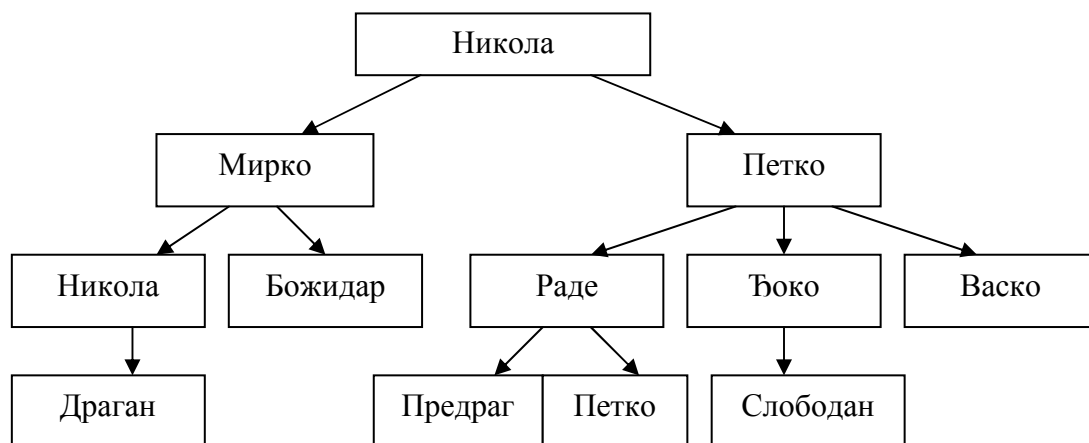

Богдан Марков и Новица Богданов су били угледни људи и добри јунаци

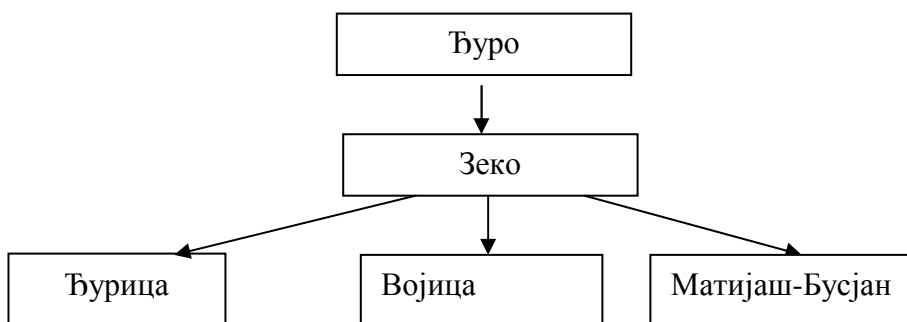
РОДОСЛОВ НОВИЦЕ БОГДАНОВА

РОДОСЛОВ НИКОЛЕ БОГДАНОВА

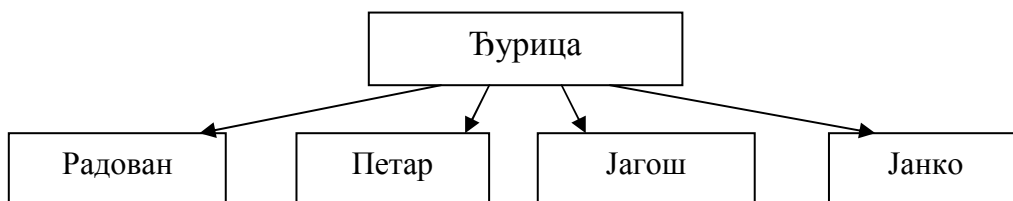

РОДОСЛОВ ЂУРА МАРКОВА

Ђуро је био виђен и храбар, али је погинуо врло млад.

РОДОСЛОВ ЂУРИЦЕ ЗЕКОВА

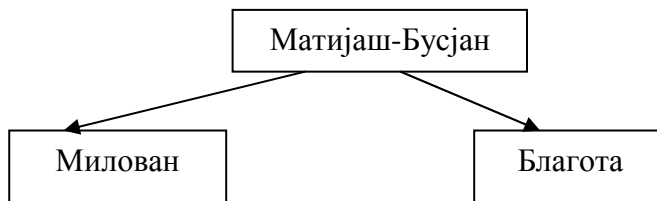

Ђурица Зеков је био храбар, паметан и угледан човјек. Када су у Црној Гори уведени водници, он је постављен за првог водника Мијогоштана. На том положају је био у битки на Граховцу 1858. године, другој Омер-пашиној војни 1862. године и ослободилачким ратовима 1876 — 1878. године. Био је главни кмет Горњег Загарача, а то значи и предсједник

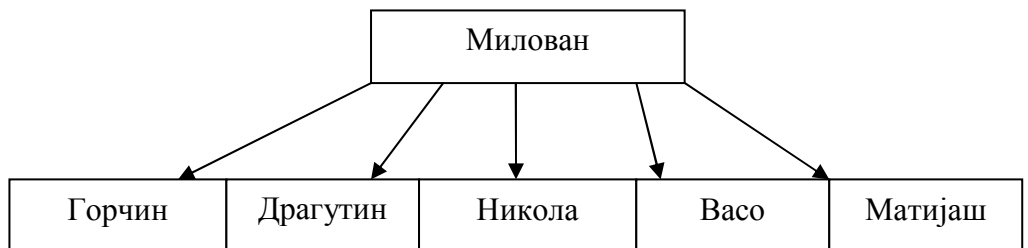
кметовског суда који су, поред њега, сачињавали кметови Мијогоста, Мустеровића и Ђуричковића. Као главни кмет Горњег Загарача, био је члан капетанског суда, који су сачињавали главни кметови. Горњег Загарача, Доњег Загарача, Бандића и Комана и племенски команско- -загарачки капетан као предсједник суда. Ердељановић је за своје дјело „Стара Црна Гора“, поред Сава Илина Радоњића, за Горњи Загарач користио доста података које му је дао Ђурица Зеков.

Петар Ђуричин је био храбар војник и последице првог свјетског рата је врло активно радио на уједињењу Црне Горе и Србије.

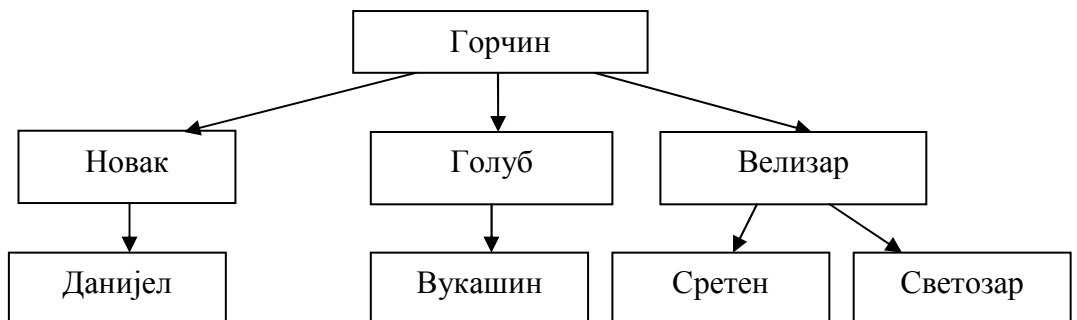
РОДОСЛОВ МАТИЈАША-БУСЈАНА ЗЕКОВА

РОДОСЛОВ МИЛОВАНА БУСЈАНОВА

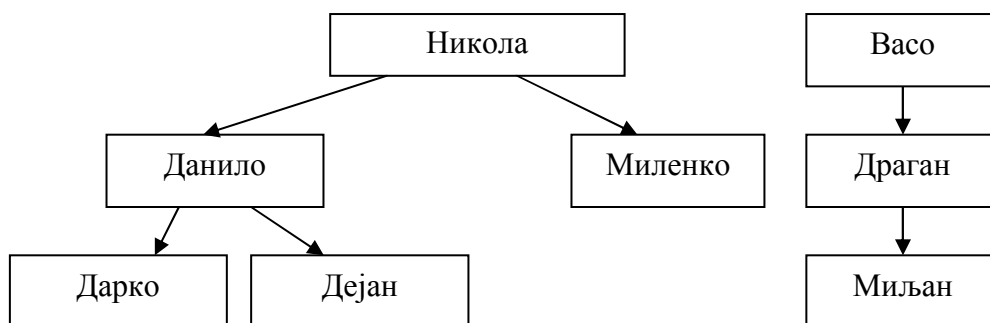

РОДОСЛОВ ГОРЧИНА МИЛОВАНОВА

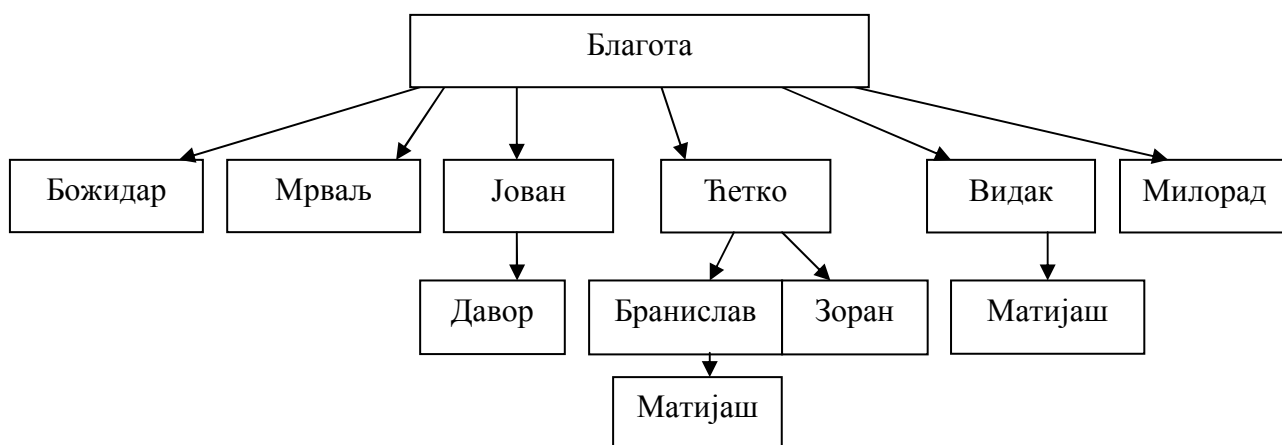

РОДОСЛОВ НИКОЛЕ И ВАСА МИЛОВАНОВА

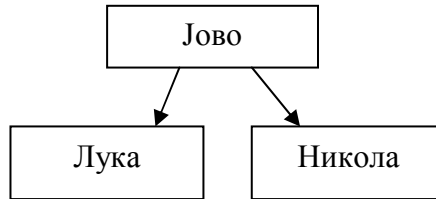

РОДОСЛОВ БЛАГОТЕ БУСЈАНОВА

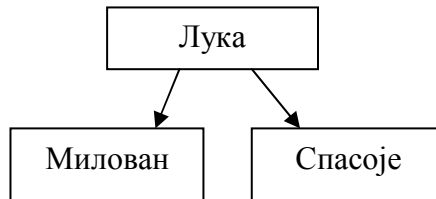
Благота је био цијењен као поштен и храбар човјек. Као тешки рањеник под Тарабошем, са носила је, чекајући транспорт са осталим рањеницима, пјевао као уз гусле јуначке народне пјесме

РОДОСЛОВ ЈОВА КЕКОВА

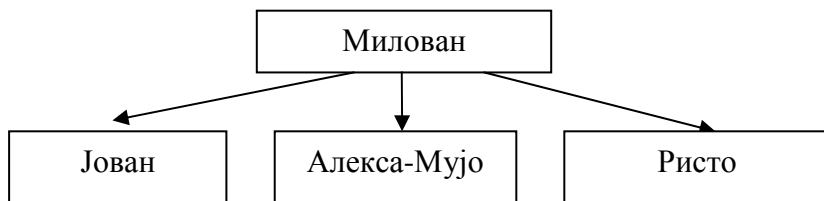
Јово је био најмлађи Кеков син. Према тадашњем обичају, као најмлађи био је одређен да чобанује. У вријеме хајдучије и отимачине то је било врло опасно, јер су чобани, ако нијесу успјели да се одбране, убијани да би се стока опљачкала, а она је била скоро једини извор исхране и одијевања породице.

РОДОСЛОВ ЛУКЕ ЈОВОВА

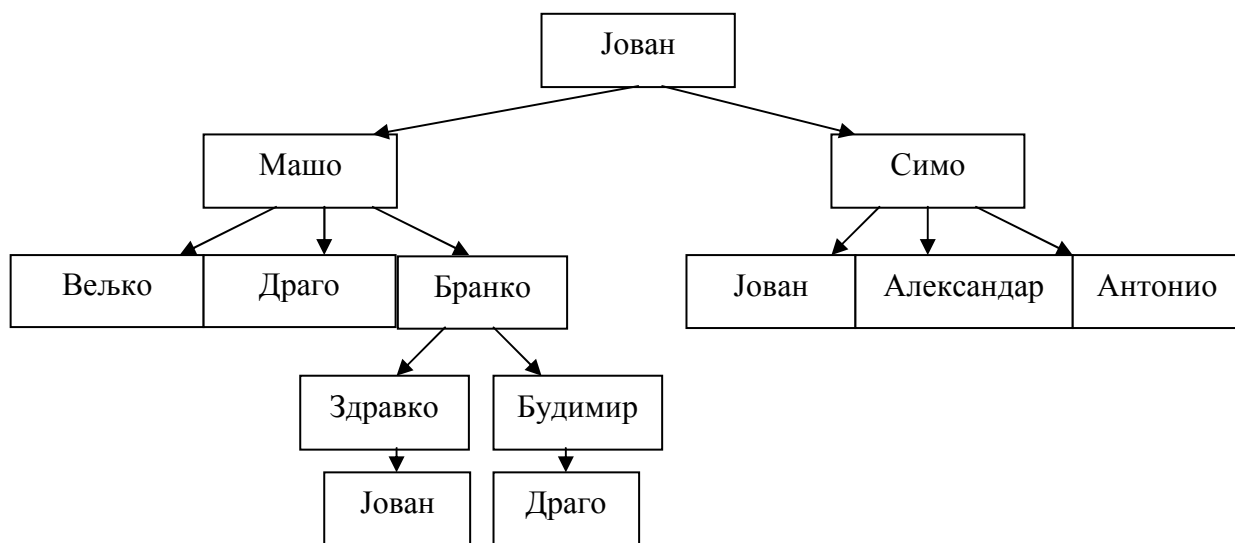

Лука је био цијењеи као храбар и одважан човјек.

РОДОСЛОВ МИЛОВАНА ЛУКИНА

РОДОСЛОВ ЈОВАНА МИЛОВАНОВА

Симо Јованов је одселио у Аргентину и родослов његових синова је непознат.

Вељко Машов је познат као добровољац у шпанском рату и као врло запажени учесник у другом свјетском рату. Због изузетне храбрости у одбрани пука од заробљавања после капитулације Југославије, на Скадарском фронту, од стране команданта пука био је пред цијелом војском похваљен као велики јунак и вјешт ратник. Био је један од организатора устанка 1941. године у Загарачу. Сматрало се да је као загарачки партизански комесар, до своје погибије у борби са четницима, успјешно спречавао продор у Загарач такозваних лијевих грешака — ликвидацију наводних непријатеља.

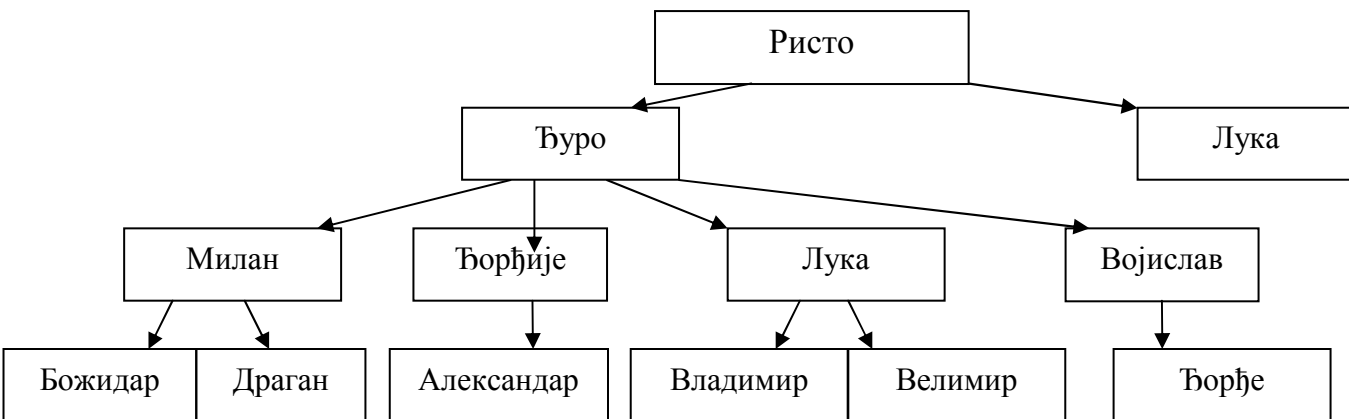
РОДОСЛОВ АЛЕКСЕ-МУЈА МИЛОВАНОВА

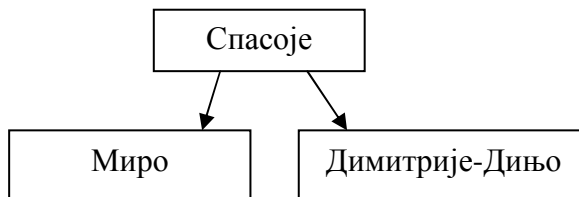
Михаило Мујов се истакао јунаштвом у првом свјетском рату, због чега је одликован Карађорђевоом звијездом и Легијом части Француске. Поред тога, за заслуге у првом **свјетском** рату и у посљератном периоду одликован је са још 16 високих одликовања.

У другом свјетском рату је учествовао као мајор - командант батаљона на Скадарском фронту. гдје су црногорске јединице водиле борбу против агресора неколико дана послје капитулације. Половином 1943. године ухапшен је од стране окупатора и интерниран у Италију, одакле је послје капитулације Италије експедован за Каиро, а касније за Аустралију

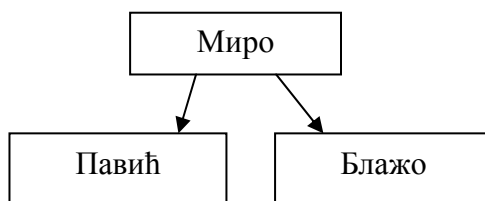
РОДОСЛОВ РИСТА МИЛОВАНОВА

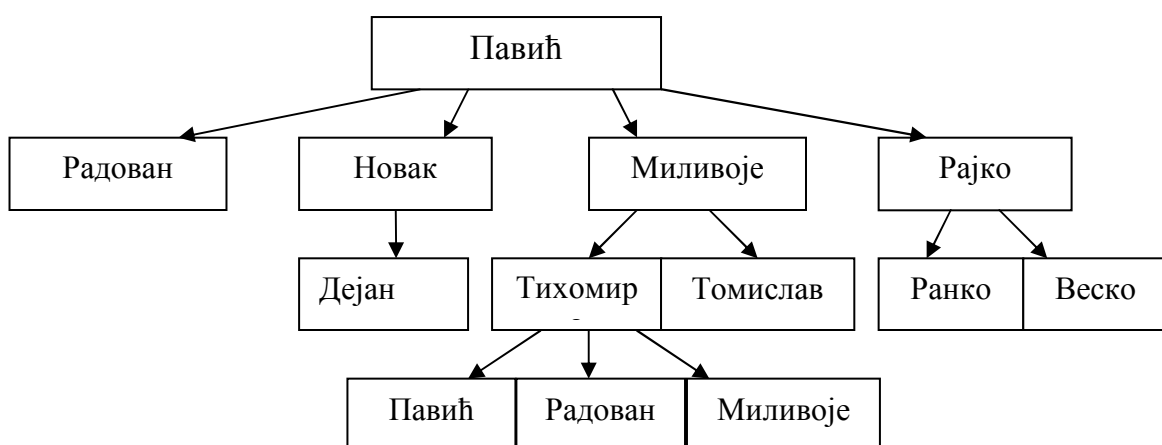
РОДОСЛОВ СПАСОЈА ЛУКИНА

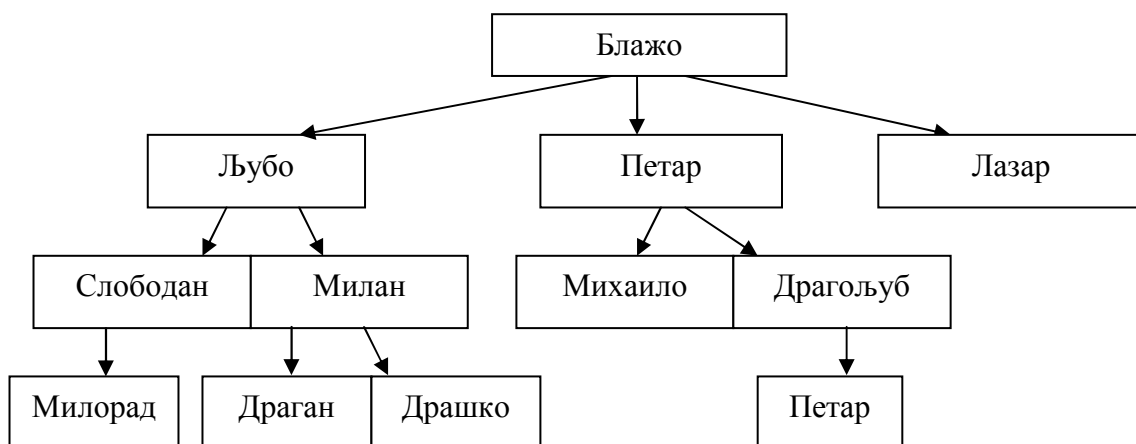
РОДОСЛОВ МИРА СПАСОЈЕВА

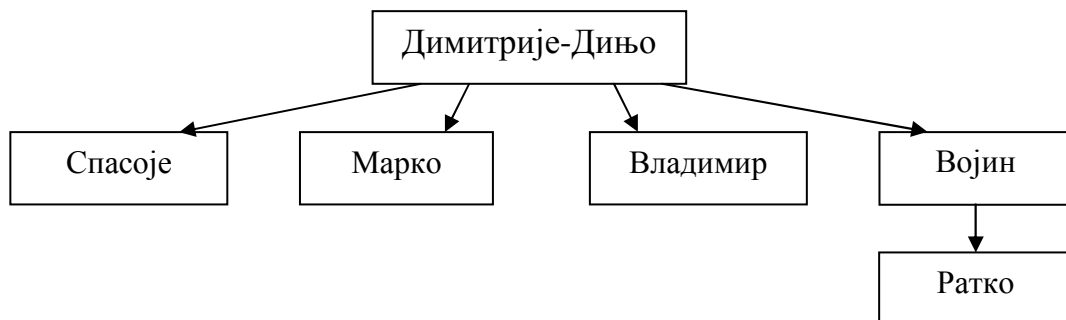
РОДОСЛОВ ПАВИЋА МИРОВА

РОДОСЛОВ БЛАЖА МИРОВА

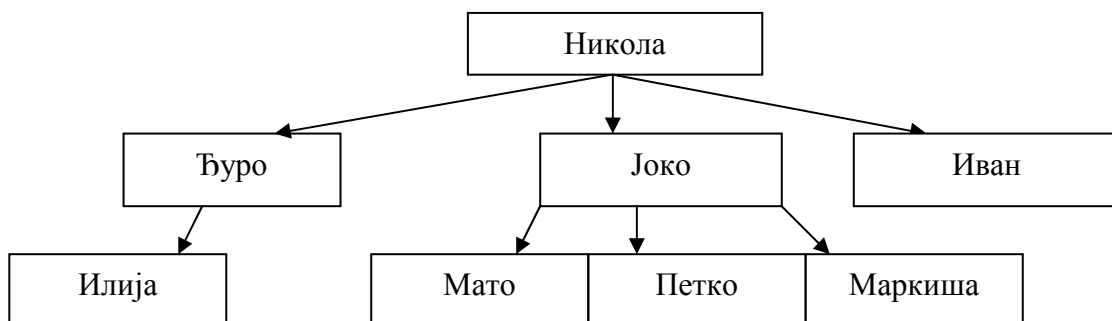

РОДОСЛОВ ДИМИТРИЈА – ДИЊА СПАСОЈЕВА

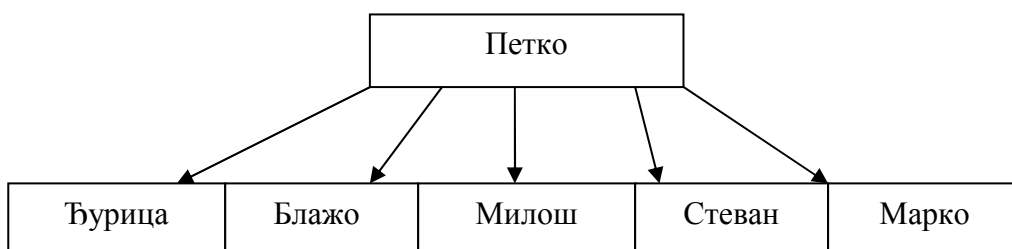
Спасоје Милованов је у народноослободилачком рату рањаван 17 пута. Последњим рањавањем остао је без обадвије ноге., Тако, без ногу, јахао је на коњу када су га Њемци 1943. године заробили на Сутјесци. Посули су бензином и коња и њега и запалили. Коњ се тргао у луду јурњаву, а Спасоје „види страшну уру пред очима“, али пјева из свег гласа док му ватра није угасила и последњи дах.

РОДОСЛОВ НИКОЛЕ ЈОВОВА

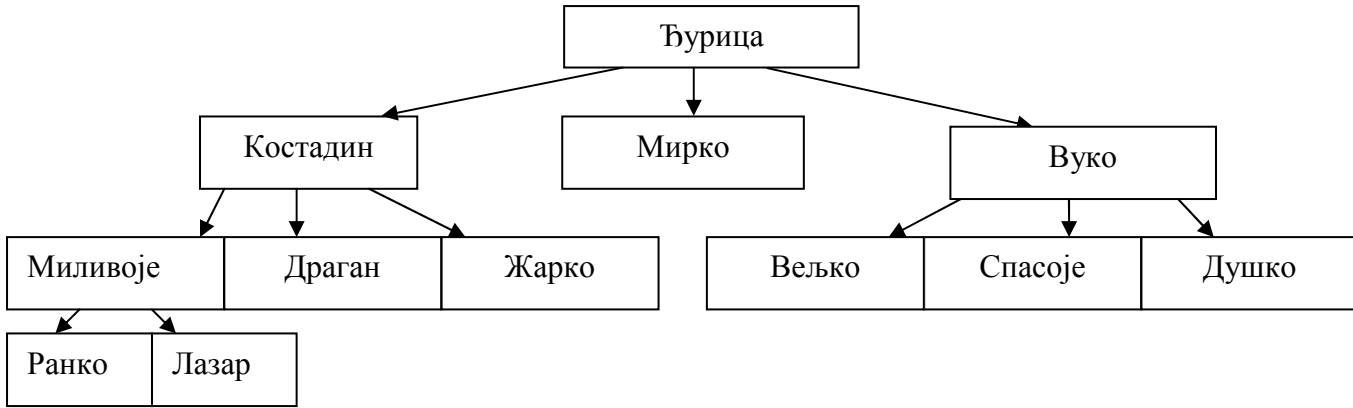

Иван је био храбар и паметан човјек. По предању која су пренијели Лазар Андријин Раичевић и отац Стева Лопичић Иван је био велики трговац и побратим са војводом Мирком Петровићем.

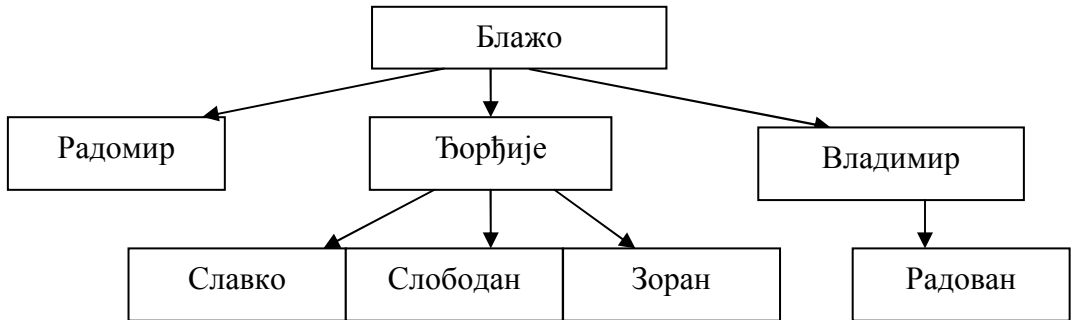
РОДОСЛОВ ПЕТКА ЈОКОВА

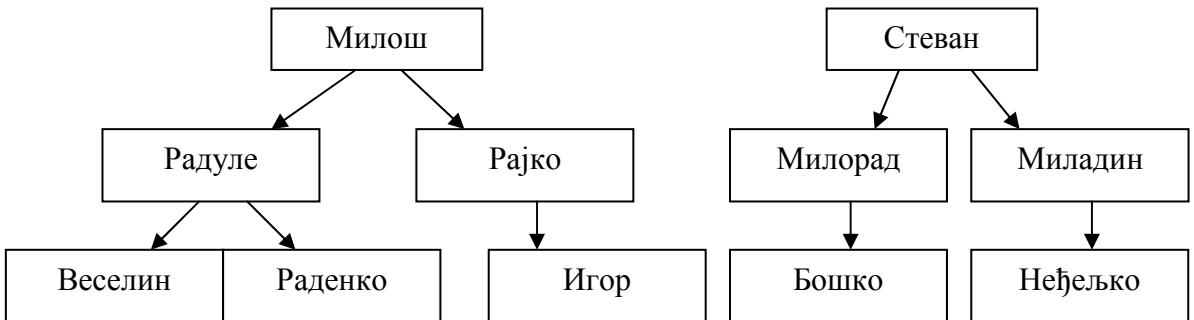
РОДОСЛОВ ЂУРИЦЕ ПЕТКОВА

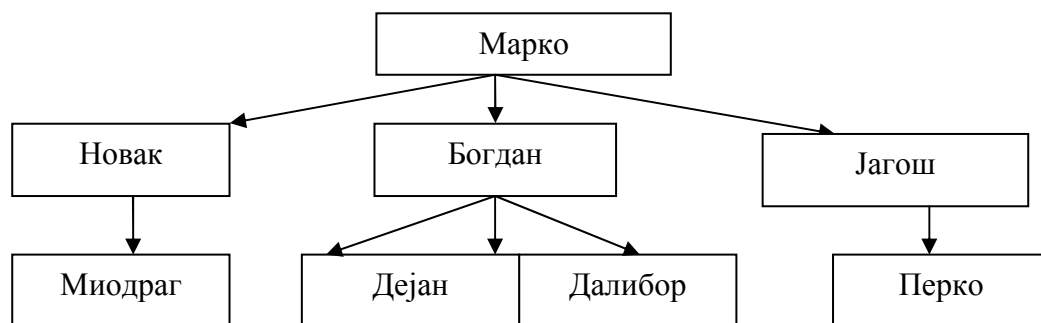
РОДОСЛОВ БЛАЖА ПЕТКОВА

РОДОСЛОВ МИЛОША И СТЕВАНА ПЕТКОВА

РОДОСЛОВ МАРКА ПЕТКОВА

Марко Петков је сматран за храброг човјека. Био је командир горњозагарачке четничке чете, средином 1944. године, до ослобођења Горњег Загарача.

ПОГОВОР

Изношење чнњеница везаних за поједине личности, није имало за циљ да се појединци истакну изнад других, већ да би се преко тих чињеница и личности, могло сагледати гдје су Кековићи били у цјелни, у појединим историјским и друштвеним приликама и догађајима. Нико ни за кога не може рећи да је најбољи и најпоштенији. Може се рећи да су појединци били бистрији, да су имали више среће и боље искористили прилике у којима су се нашли, више и одлучније се ангажовали од других, па се и више истакли од других.

Да је тако потврђује и сљедеће. Запамтио сам и по неколико пута слушао причу двојице породичних пријатеља, официра Чевско-бјеличког батаљона: Николе Симова Перутовића, командира Марковинске чете и Сава Миркова Вуковића, командира Предишке чете. Причали су ово. Кад је завршен фронт Чевско-бјеличког батаљона (обавезна повремена вјежба црногорске војске) да су сви официри и командир (камандант батаљона) Киња Станков Вукотић, пошли у 'ан да попију каву. У њиховом разговору неко је покренуо питање — које је братство у Загарачу најбоље. Било је то крајем 19. вијека. Истицана су братства: Рамовићи, Беговићи, Велимировићи, Ђуричковићи — Драговићи, Шћепановићи, По њиховом казивању Киња Станков је рекао да је у свим тим братствима било истакнутијих људи но у Кековића, али да он мисли да у Загарачу нема братства чија свака пушка једнако пуца као у Кековића, и да су му одговорили: „Истина је то, командире“.

Дакле, у сличним условима, скоро сваки наш стари Кековић, могао је бити оно што су били они за које су везане поједине чињенице у овом родослову; били су међу онима „тко је вико, без голема мријет јада“ и онима који су гинули „с пјесмом умјесто јаука“.

Изнесени подаци о Кеку, показују гдје је наш предак био и како се понашао за вријеме харачлија и истраге потурица и како је својим јунаштвом определијелио и своје потомство на борбу за своју породицу и своју домовину.

Подаци везани за Кекове синове и унуке показују гдје су били, како су се јуначки понашали и имали врло значајну улогу у вријеме хајдучије, крвне освете и браственичке и племенске власти за вријеме црногорских владика, до стварања књажевине Црне Горе половином 19. вијека. Гинули су али су их јунаштво и слога одржали и све више уздизали

Оно што се зна о Ђикану Радеву, Мићуну Петрову, Ђурици Зекову, Јоксиму Васову и другима, показује да су Кековићи у граховској бици 1858. године и првој и другој Омер-пашинш војној, 1852/53 и 1862. године, јурнали на Турке у првим борбеним редовима и да су били снага са којом се могло и морало рачунати.

Подвизи везани за Ристана Петрова, Ђурицу Зекова и друге, показују да су у ослободилачким ратовима 1876—78. године Кековићи имали значајну улогу и били достојни своје јуначке традиције.

Ђурица Зеков и Јован Ђиканов имали су значајног удјела у стварању државне власти у Команско-загарачкој капетанији.

Анто Мићунов, Мајо Зрнаљев, Јован Ђиканов и више других Кековића истакли су се у Првом балканском рату. Радован Бећировић, у пјесми о ослобођењу Скадра, потврдио је то сљедећим стиховим; „Крсташ барјак Кековића Анта, лепрша се на скадарска врата.”

О учешћу и јуначком држању Кековпћа у Првом свјетском рату, поред података изнијетих за Михаила Мујова, Анта Мићунова, Пера Ђиканова и других, говори и сљедеће: Команско-загарачки батаљон је био на положајима у долини Дрине. Због нечега се црногорска војска на том сектору побунила, напустила положаје према Аустријантдама и пошла за Никшић. У Команско-загарачком батаљону сва војска је изузев вода Кековића, чији је водник био Перио Ђиканов, имали су барјактара Анта Мићунова и официра Маја Зрнаљева (који тада није био командир чете) била спремна да напусти положаје. Кад вод Кековића није хтио да бунтује (назвали су их „контрабунаши”), придружио им се вод Раичевића, исто из Мијогоста, а касније и једна чета Бандића. Они су држали положај док се војска која је бунтовала није из Никшића вратила на положаје.

Подаци о Павићу Јованову, Богићу Перову, Анту Мићунову и Петру Ђуричину, говоре да је појавом партија послје Првог свјетског рата (зеленаши и бјелаши), дошло до разлаза у братству Кековића, али међусобних сукоба није било.

Из података везаних за Михаила Мујова, Вељка Машова и других, види се да су Кековићи достојно учествовали у априлском рату 1941. године, посебно на Скадарском фронту, гдје је борба против окупатора вођена и неколико дана послје капитулације Југославије.

Вељко Машов, поп Павић Јованов, Благоје Мијајлов, Вуко Јованов и други, имали су значајну улогу у дизању устанка против окупатора 1941 године и организовању националног покрета, у Загарачу, почетком 1942. године. Тада је дошло до подјеле Кековића на партизане и припаднике националног покрета, који су се касније звали четници. Треба напоменути да, и поред оштре политичке поларизације, није долазило до међусобних сукоба и жртава.

Учешће Сава и Ивана Бошкова, Радомира Јованова, Благоја Мијајлова, Вељка Машова, Вука Јованова, Владимира и Пера Мајова и других у народноослободилачкој борби, као и 17 погинулих мушкараца и једна дјевојка, показују колики је био удио Кековића у тој борби.

У свим ратовима је гинуло доста Кековића, па је међу комшијама и пријатељима готово као правило важило — чим почну борбе мора гинути неко од Кековића. Други свјетски рат је то потврдио. Рат је затекао 42 породице Кековића, 7 породица нијесу имале стасалих војника, а њих 35 имале су 48 војних обвезника; погинуло је 25 мушкараца и једна дјевојка, 18 у Народноослободилачкој борби и 8 у националном покрету.

Имали смо у прошлости срећу да је знатан број погинулих иза себе остављао дјецу. Од њих су настајале нове породице па, упркос многим прекинутим, угашеним породичним лозама, братство је расло и јачало. Сада братство Кековића из Загарача, на крају 1991. године, има 109 породица у цијелој земљи, 227 мушкараца и њих петнаестак у иностранству (за све иселјенике нијесмо могли прикупити податке). Факултетски образованих и истакнутих привредних и друштвених радника и научника има 36 разних струка — економисти, грађевинари, медицински радници, војна лица, архитекти, правници, просвјетно-педагошки радници, психолози, публицисти и други.

Са захвалношћу и поштовањем морамо се сјетити знатног броја факултетски образованих наших одива и факултетски образованих жена које су удате за Кековиће, а све оне доприносе културно-образовном и економском напретку и угледу нашег братства.

Још једанпут молим рођаке да ми не замјере, што многе значајне, паметне и угледне Кековиће нијесам поименично поменуо. Циљ ми је био да прикажем Кековиће као братство и да их кроз поједине личности и догађаје, смјестим у одређено историјско вријеме. Надам се да ће свако видјети да сам био добронамјеран и да сам уложно доста труда да скупим што више података и сачувам од заборава што више тога што не би

смјело бити заборављено. Бићу задовољан ако неко прегне да овај рад допуни или да уради други, бољи, комплетнији.

Родословно стабло је дато у облику концентричних кругова. Најдаљи потомак је на десетом пасу од Кека. У породично стабло је унесено 397 имена. Код 64 Кековића је прекинута лоза, није остало мушких потомака, а то је означено крстом поред њиховог имена.

За текстуални дио родослова консултовао сам један број рођака, за које сматрам да су и по образовању и по познавању породичне прошлости, врло ауторитативни представници братства и свих огранака Кековића: Милорада-Миша Маркова, економисту, Владимира-Влада Богићева, правника др Михаила-Миша Миркова, љекара, Крста-Кићуна Милутинова, агронома, Петра Антова, наставника историје и Бранка Машова, виша управна школа.

Примједбе које су они дали на првобитно урађен текст углавном су уважене.

